

СТРУКТУРА ПОЛІМЕРНОГО КОМПОЗИТУ НА ОСНОВІ АМОРФНОГО
ТА НАПІВКРИСТАЛІЧНОГО ПОЛІМЕРІВ І СОЛІ ЛІТІЮ

Матковська Л. К., Юрженко М. В., Штомпель В. І.

Інститут хімії високомолекулярних сполук НАН України

Україна, 02160, Київ-160, Харківське шосе, 48

lovemk@ukr.net

Значні зусилля дослідників в області полімерів спрямовані на отримання багатофункціональних матеріалів із зменшеною вартістю, підвищеною продуктивністю та тривалістю терміну експлуатації. Технологія змішування полімерів є економічною альтернативою, яка широко використовується для отримання матеріалів з оптимізованими властивостями. Особливості структури композиту дигліцидилового етеру поліетиленгліколю отвердженого поліетиленполіаміном із введеними *in situ* лінійного олігомера поліетиленоксида (ПЕО) та солі перхлорату літію LiClO_4 досліджували методом ширококутового розсіювання рентгенівських променів із використанням дифрактометра ДРОН-4-07, рентгенооптична схема якого виконана за методом Дебая-Шеррера – на проходження первинного пучка рентгенівських променів крізь товщину зразка полімеру. При проведенні аналізу ширококутової рентгенівської дифрактограми епоксидного полімеру сітчастої будови (рис.) виявлено, що цей композит має аморфно-кристалічну структуру. На це вказує прояв на фоні уявного дифракційного максимума дифузного типу (аморфного гало), кутове положення ($2\theta_m$) якого становить близько $20,2^\circ$, двох основних по інтенсивності дифракційних максимумів дискретного типу ($2\theta_m=19,4^\circ$ і $22,7^\circ$), що характеризують кристалічну структуру ПЕО-складової.

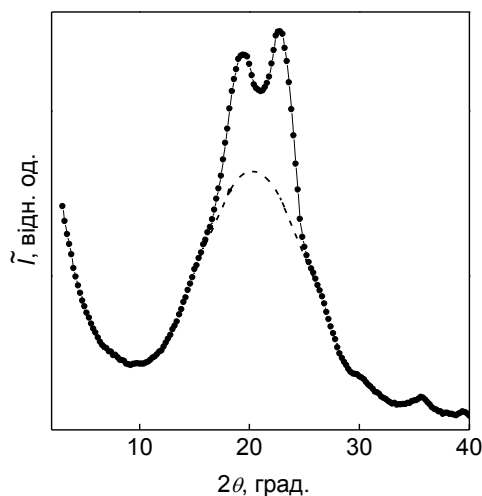

Рис. Ширококутова рентгенівська дифрактограма композиту (пунктирною лінією показано слід аморфного гало)

Оцінка середньої величини розміру кристалітів (L) ПЕО (у напрямку $2\theta_m=19,4^\circ$ і $22,7^\circ$), проведена за методом Шеррера:

$$L = \frac{K\lambda}{\beta \cdot \cos \theta_m},$$

де K – постійна, при невідомій формі кристалітів $K = 0,89$, λ – довжина хвилі характеристичного рентгенівського випромінювання ($\lambda = 0,154$ нм), β – кутова напівширина синглетних дифракційних максимумів дискретного типу, показала, що $L = 4,0$ нм.